

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. Ch. H.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
trvalý pobyt „X“,
zastoupeného JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6 - Dejvice,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167855-22/ČJ-2018-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, **se přiznává** odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanové lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167855-22/ČJ-2018-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 23. 8. 2018 v 8:20 hodin.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, dále se částečně vyjadřuje k reálnosti provedení těchto opatření. Žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí jakéhokoli členského státu schengenského prostoru. K těmto okolnostem žalovaná nepřihlédla ani při zhodnocení údajného úmyslu žalobce ilegálně vycestovat přes Českou republiku do Spolkové republiky Německo. Žalovaná nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Dle žalobce nemůže být nelegální pobyt v řádu hodin důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva na osobní svobodu, jakým je zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podobně nelze dle žalobce konstatovat, že pouhý nelegální pobyt byl dostatečným důvodem k přijetí klíčového závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření. Ačkoliv žalobce nedisponoval prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, jedná se o dospělou osobu, která by v případě neomezování osobní svobody mohla být schopna například prostřednictvím půjčky od svých příbuzných zajistit svůj pobyt na území České republiky, takže minimálně uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo možné. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57 a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že se žalobce odmítl k věci jakkoliv vyjádřit, a to jak při výsledku provedeném žalovaným, tak i v řízení před německými policejními orgány. Žalobce pouze vyplnil dotazník ke zjištění totožnosti ve vietnamském jazyce, přičemž uvedené údaje o své totožnosti a své rodině potvrdil prohlášením v protokolu o výsledku. K uložení zvláštních opatření žalovaná nepřistoupila, jelikož z jednání a chování žalobce bylo zřejmé, že cílem jeho cesty byla Spolková republika Německo, kam se chtěl nelegálním způsobem dostat. Dosavadním jednáním a neochotou spolupracovat, dal žalobce najevo, že nehodlá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie, natož povinnosti uložené zvláštním opatřením. Žalovaná doplnila, že možnost uložení zvláštních opatření byla vyloučena, neboť žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, nemá zde žádnou možnost ubytování a nedisponuje žádnými finančními prostředky. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo dle žalované na místě, neboť by jejich uložení bylo ohrožen výkon správního vyhoštění, byla by neúčelná a měla by negativní dopad na soukromý život žalobce. Žalovaná dále podotkla, že žalobce nikdy legálně nepobýval v žádné zemi Evropské unie a cestu do Evropské unie zvolil nelegální, kdy se za pomoci organizované skupiny převaděčů vyhnul hraniční kontrole na vnější schengenské hranici a tuto hranici, jakož i hranice jednotlivých členských států, překročil v úkrytu dodávkového automobilu. Zdůraznila přitom, že žalobci není vytýkán pouze neoprávněný pobyt na území České republiky, nýbrž i vstup a pobyt v několika státech Evropské unie, tedy přinejmenším ještě na Slovensku a v Německu. Žalovaná na základě uvedených skutečností vyjádřila přesvědčení, že postupovala v souladu s právními předpisy a že napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a s náležitým odůvodněním. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl před podáním žaloby propuštěn ze zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, navrhl žalovaná v souladu s ustanovením § 172 odst. 6 téhož zákona, aby soud řízení o žalobě zastavil, případně aby podanou žalobu zamítl.

4. Před věcným posouzením žalobních námitek se soud musel zabývat návrhem žalované, aby řízení zastavil podle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo ukončeno dne 30. 8. 2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-174/LE-LE05-LE26-PS-2018, o zajištění žalobce podle ust. § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Soud k tomu uvádí, že předmětné ustanovení o zastavení řízení nelze v daném případě aplikovat pro jeho rozpor s právem Evropské unie, neboť by pro žalobce znamenalo odepření práva na soudní ochranu. Uvedený názor zastává ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, vyslovil, že: *„Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policí ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)“*.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
10. Podle ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
11. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, dostupných na www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, dostupného na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovedl v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl zadržen v SRN a následně vrácen zpět na území České republiky. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponoval. Žalobce při svém výsledku odmítl vypovídat, pouze prostřednictvím vyplněné žádosti o zjištění totožnosti žalované sdělil základní údaje o své osobě, a to jméno, datum narození a místo narození, adresu trvalého pobytu, a informace o své rodině. Odmítnutím výpovědi žalobce deklaroval svůj úmysl neposkytnout žalované jakoukoliv další součinnost, a to ani za přítomnosti tlumočníka či právního zástupce, čímž naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy vědomě nelegálně a v úkrytu cestoval přes území České republiky. Takovýto přístup žalobce jednoznačně svědčí o nerespektování právních předpisů České republiky a Evropské unie a celkové neúctě k tomuto právnímu řádu. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány i nadále nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Tento závěr podporuje i fakt, že u žalobce nebyly nalezeny finanční prostředky, kterými by mohl uhradit svůj pobyt na území České republiky nebo které by mohly být použity na úhradu finanční záruky dle § 123c zákona o pobytu cizinců. Nic nenásvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Tvrzení žalobce, že by mohl získat prostředky pro dočasný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území SRN. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
13. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
15. Výrokem ad. III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 75 A 22/2018-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, a doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. října 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.